

Bayer Zsolt: A fajok eredete (1. rész)

2022 július 31. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Ahogy ?k, a nácizó, antiszemitázó gazemberek és farizeusok gondolnak miránk...

Az alábbiakban nem Darwin nagy munkájáról, hanem nácizó, antiszemitázó gazemberekről és farizeusokról, továbbá irodalomról, költészetről, egyéb haszontalan, emberi lomokról lesz szó.

Kiindulópontunk természetesen a „faj”, „fajta” mint fogalom, mint kép, mint hasonlat, mint entitás, mint szimbólum, amelynek használata miatt most ismét a magyar miniszterelnökre próbálják rásütni a szégyenbélyeget kotkodácsoló és ugató senkik, képességtelenek, aljasok, becstelenedek, hazugok, szemforgatók, farizeusok, a 444.hu „újságíróitól” kezdve egészen a Gyurcsány Ferenc nevű ocsmány, hazaáruló undokig.

Nem mintha lenne bármi értelme megkülönböztetni ezeket. Hiszen ugyanaz a „fajta”.

És akkor javaslom, induljunk is el a „faj”, „fajta” kalandos útján! Útitársul pedig fogadjuk meg irodalmunkat, amely hátborzongatóan gazdag és csodálatos, még ha Németh László szerint az a baj vele, hogy mi „mindig csak magunknak muzsikálgattunk”. Akkor is, most jó lesz nekünk. Most és mindig.

Elsőként szögezzük le: amennyiben a „faj”, „fajta” emlegetése emberekkel, az emberiséggel kapcsolatban nácizmus és antiszemitizmus (ó, hát mi más is lehetne?), akkor a mi legnagyobb nácink és antiszemitánk Ady Endre. Senkit ne tévesszen meg a szabadkémves-álarc, Ady egy igazi, tőrőlmetszett náci és zsidógyölő! Mutatom, miért.

Itt van mindjárt az az önvallomásnak is beillő, A Hortobágy poétája című förmedvény, amelynek már a felütése is felér egy jobban sikerült Goebbels-beszéddel: „Kúnfajta, nagyszemű legény volt, / Kínzottja sok-sok méla vágynak, / Csordát rözött és nekivágott / A híres magyar Hortobágnak.”

Na? Mit szólnak ehhez a „kúnfajta”-hoz? A „kúnfajta” nyilvánvalóan kirekesztő, hiszen kimetszi az egy és oszthatatlan emberi fajból, a Homo sapiensből a kunokat, önkényesen és megmagyarázhatatlanul és érdemtelenül, s ezzel a kimetszéssel egyszersmind alacsonyabb rendűnek minősíti például a „jászfajtájúakat” vagy a „besenyőfajtájúakat”, esetleg a „magyarfajtájúakat”, s persze mindenekeltes és nyilvánvalóan a „zsidófajtájúakat”, mert mindenekeltes és nyilvánvalóan ez is volt a célja ennek az Ady nevű nácinak. Mert mi másért emelte volna éppen a „kúnfajta” legényt poétikus és himnikus magasságba a többiek rovására?

De ez az Ady nem állt meg itt, hiszen éppen arról ismerszik meg a náci meg az antiszemita, hogy nem áll meg soha „ott”. (Hogy mit jelent pontosan az „ott”, azt ugyanazok döntenek el, mint azt, hogy ki és mi a náci meg az antiszemita.)

Szóval ez az Ady nem volt rest megírni A fajtám sorsa című förmedvényét, amelyben már a cím is olyan kirekesztő, hogy hallatán és olvastán európai demokrata elborzad, és nem tud másra gondolni kétségbeesetten, mint hogy Ady náci szövege kiír bennünket a becsületes népek világából.

Mert mi is történik itt? Ady kiemeli egy „fajtát” az egy és oszthatatlan emberi fajból, azzal azonosítja magát, s az azonosítással mindjárt a többi elé is helyezi a saját fajtáját. Ez egyszeren elfogadhatatlan. Ez ugyanaz a nácizmus, mint amelyet már Kölcsey is elkövetett, amikor így írt keresztfiának: „Azonban jól megértsd! Az ember véges állat, hatása csak bizonyos meghatározott körben munkálhat. Azért ne hidd, mintha Isten bennünket arra alkotott volna, hogy a föld minden gyermekeinek egyforma testvérök s a föld minden tartományának egyforma polgáruk legyünk. A nap temérdek égítéstet bevilágít, de a világegyetem minden részeire mégsem hat ki: így az ember, ha nagy erőnyert örökölt, s erejének megfelelő állást vesz a sorstól, ezrek, sőt milliók előtt jótékony napként világíthat; de az egész emberi nemre jóltevő behatást gyakorolni, az a nagyok legnagyobbikának sem adaték. Sohasem tudtam megérteni, kik azok, kik magokat világpolgároknak nevezik? Az emberi tehetség parányi lámpa, mely egyszerre keskeny kört tölthet fényével; s ha egy helyről másra hurcoltatik, setétséget hagy maga után. Bizonyos helyhez kell azért kapcsoltatnunk, hogy azt jótékony világítással állandóul boldogíthassuk. Minden, ami szerfeletti sok részre osztatik, önkicsinységében enyészik el. Így a szeretet. Hol az ember, ki magát a föld minden országainak szentelni akarván, forró szenvedelmet hordozhatna irántuk kebelében? Leonidász csak egy

Spártáért, Regulus csak egy Rómáért, Zrínyi csak egy Magyarországért halhatott meg.”

Na szép! Nem véletlen, hogy ennek a náci, antiszemita népnek ez a Kölcsey írta még a nemzeti himnuszát is...

De vissza Adyhoz, a náci antiszemitához, aki így ír A fajtám sorsa cím? versében: „Rossz, drága fajta, ki felé / Kerekedtek mindig a latrok, / A Sors, a sorsa, / B?nben, vészben és bennem harsog. // Jaj, vajon mit akar vele / Ezredek b?ne, súlya, átka, / A Sors, a sorsa: / A sorsom nagy tragédiája?”

Egyértelm? üzenet, igaz? Ady a maga „fajtáját” mintegy áldozatként láttatja, akit mindig eltapostak, elnyomtak a „latrok” – az pedig teljesen egyértelm?, kit is ért ez a náci a „latrok” alatt.

De még itt sincs ám vége! Mert ez a szörnyeteg megírta a Fájlam a fajtám cím? versét is, imígyen: „Be jó vón, ha magunkat vern?k, / Örök tekerg?k. / Nem látom a bujtató erd?t / S fájlam a fajtám.”

Mi mást is fájlalna ez a Goebbels, mint a maga „fajtáját”?

S mi más is jöhet ezek után, mint A fajtám takarója cím? verse? Hadd emlékeztessenek: eddig volt „kúnfajta”, „fajtám sorsa”, a saját „fajta” „fájlasa”, most meg itt a saját „fajta” „takarója”: „Mi nagy szépségünknek / Sohase volt ismer?je / És mer?je, / Mert a magyar mindig d?re. // Voltunk páriái / Nagy és pénzes oknak, / Gazdagoknak / S befogó hatalmasoknak. // Most már úgyis mindegy, / Az Isten talán megóvja, / Leszek jó, bús siratója, / Leszek fajtám takarója.”

Borzadozva hívom fel a figyelmet a „Mi nagy szépségünknek” kitételre, amely egyértelm?en azt jelenti, hogy a „saját fajta” szép, bezzeg a többi, na ugye.

Ugyanakkor – és ez is a megtévesztés, a szemfényvesztés része! – Ady gyakorta úgy tesz, mintha megvetné, gy?lölné a „saját fajtáját”, de mi átlátunk a szítán: akinek egyáltalán van „saját fajtája”, az csak náci lehet és antiszemita, hiába bújik ilyesmi hazugságok mögé: „Gy?lölöm dancs, keleti fajtám, / Mely, hogy kifáradt, engemet adott, / Ki sápadtan fut Napnyugatra, / Hogy ott imádja Urát, a Napot. // Hogy volt? Mindegy. Fáradt a vérem, / Imádom a fényt, lángot, meleget, / Keresek egy csodát, egy titkot, / Egy álmod. S nem tudom, mit keresek. // Keleti vérem, ez a lomha, / Szomjúhozóan issza Nyugatot: / A Napisten legbúsabb papja, / Rég kiszórt, fáradt sugara vagyok.”

Ez azért még rettenetesebb, mert itt már felt?nik a kelet–nyugat szembeállítás is, mint annyi szörny?ség forrása.

És a „dancs, keleti fajta” után jönnie kell a „vérnek”, a „vérségnek” mint a nácizmus leg?sibb, legrémesebb szimbólumának, tehát magától értet?d? természetességgel veti bele magát Ady a nácizmus vérségi kötelékébe, Óh, fajtám vére – ad címet, s így ír: „Egyazon fajtánk, ?si viharok / Harca és ölelése / Váratta rám két, fiatal karod.”

Vér, fajta, kard – európai ember iszonyodva áll tovább...

S innen már a maga természetességében jutunk el a Lovatlan Szent György cím? náci röpiratig: „Akit gurít, akit görget, / Mint egy lovatlan Szent György / Err?l s néha túl a Lajtán, / Nem én vagyok, de: a fajtám. // Talán Isten; talán Ördög, / Olykor-olykor föl-fölhörgök / S mindig búsán megbékélek: / Így szabta a magyar élet. // Gyönyör?, ?s hittél, sokkal, / Szenvedéssel, botlásokkal / Fajtám indít, mindig ? kel / Szépséggel, kínnal, er?vel. // Amit tudok, érte tudtam, / Ha elbukok, nem én buktam: / Bennem egy ?si g?g lázadt / S csak az enyém a gyalázat. // Szent, bús utam meg nem látták / A pimaszok és a gyávák, / Immel-ámmal tettek-vettek / S ha megingtam, elengedtek. // Ma már: minden gonosz álom / S már csak magamat sajnálom / És hogy énellem védtek / Fajtám választott kevélyét. // Mi várhat egy ilyen hadra: / Ebekre és harmincadra, / Nagy gyalázatra kerülnek, / Ordítanak és keserülnek. // Én meg, a dolgom elvégzett, / Megrugdalt és levitézlett, / Megdöglök gyászos kacajjal, / Magyar fajjal, bajjal, jajjal.”

Mindezek után ugye senki nem csodálkozik, hogy Ady kisvártatva megírja nagy antiszemita versét, amely els? olvasásra afféle viccnek t?nik ugyan, de maga a nagy mecénás, Hatvany Lajos jelentette ki, hogy ez egy tipikus antiszemita vers. Így szól: „Rossz szívem és százszor rossz vérem / Dobog, zuhog, mindig fehéren. // Dobog, zuhog, egy kicsit kába / És vár valamit mindhiába. // Várja a nagy, nagy, nagy id?ket, / Várja az új, királyi n?ket. // Ami szépség van, ami álom, / Azt mind, azt mind náluk találom. // Zikcene, zakcene, félek, / Övök a sors, a n?, az élet.”

Tudjuk ám, kiket érteni az „övök” alatt!

(Folytatjuk)

Bayer Zsolt

Borítókép: Gyurcsány Ferenc (Fotó: Kurucz Árpád)

www.magyar nemzet.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lajk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló